

אלו טרפות פרק שלישי חולין

נו.

עין משפט
נר מצוה

ר' א ב מיי פ"ח מהל'
שמיטה הלכה טו פתח
עשין סג טו"ע י"ד סימן
נה סעיף א'
ר"א ג מיי פ"י שם
הלכה ד פתח שם
טו"ע י"ד סימן נג סעיף
א'
ר"ב ד מיי שם הלכה ד
[טו"ע י"ד סי' נה
סעיף ב']
ר"ג ה מיי שם פתח שם
טו"ע שם [סי' נג]
ס"ג'
ר"ד ו טו"ע י"ד סי' נג
סעיף א [ב:]

לעזי רש"י

פיננור"א [פיננור"א].
יקודות.
איטרייניט"א. סוגר.

שיימה מקובצת

א] שהוא נמוך כמו
ניקור: [ב] מתנתק. נ"ב
ס"א מתקבת: [ג] ורוב
צלעות מגינות עליה רוב
רחב הצלעות מגין עליה
הצלעות של עוף אינם
שוכבות על רחבן אלא על
חודן ובלט רחבן לפנים:

רבינו גרשום

הוא צנא דאינקורי.
כלומר סל מלא עופות
שנחתכו רגליהם: לא
ליחמר ולא לינפל. כלומר
שאר נפלה לאור לא נימא
חמורא הריאה ואם נפלה
לא נימא ניקבה הריאה:
מדיבריו של ב"ר יבבר
זהו חוקיה. שמוטת ירך
רומפדרא בלע"ז: אי הכי
קשיא דרב אדרב. כלומר
הכא אמר שמוטת ירך
בעוף כשרה והכא אמר
וכן בעוף:

שמוטת יד בבהמה בשרה. וה"ה נחתכו דדוקא נחתכו רגליה
טרפה אבל ידיה כשרה ולקמן (דף נח:) נמי אמרינן
צעלת ה' רגלים או שאין לה אלא שלשה ה"ו מוס ואמר רב הונא
לא שנו אלא שמיסר ביד אבל צרגל טרפה נמי הוא:

שמוטת ירך. פי' צקונטרס

צוקא דלטמא דשף
מדוכתיה ואיעכול ניציה והדין עמו
דכולה שמוטה דשמעתין צאיככול
ניציה איירי צצהמה וצעוף אבל לא
איעכול כשר כך פסיק לעיל (דף נד:)
והלכתא אפילו אפסיק נמי כשרה עד
דאיעכול איעכולי והשתא ניחא מה
דניקט צכוליה שמעתין שמוטה ולא
נקט דשף מדוכתיה כדנקט רב מתנא
לעיל (דף נד:) משום דרב מתנא אסר
בלא איעכול ניציה אבל הכא דלאירי
צאיככול ניציה שייך לשון שמוטה
ולהכי מיימי לעיל דרב מתנא גבי אלו
כשרות דוקא ולא מיימי דרב יהודה
דהכא ועוד דרבי יוחנן קאמר לעיל
אלו טרפות דוקא למעוטי הא דרב
מתנא ורבי יוחנן קאמר לקמן שמוטת
ירך צעוף טרפה וה"ה צצהמה נמי
טרפה מדמני לוי ולא חשיב ליה גבי
יתר עליהן עוף ולא משמע דפליג
עליה מדמקשינן לעיל מיניה אדרב
ושמואל ועוד דלקמן צקוף שמעתא
הלכה רווחת צישראל שמוטת ירך
צעוף טרפה וה"ה צצהמה כדפריש"י

ולעיל (דף נד:) דפסיק להלכה דאפילו
אפסיק כשרה עד דאיעכול איעכולי
ולכן נראה דכולה שמעתין איירי
דאיעכול ניציה: **למה** ליה לומר
כד"י האי והא אמר רב הונא אמר
רב שמוטת ירך בעוף בשרה. השתא
ק"ד דשמוטה ותחובה הכל אחד ואע"ג
דצהמה טרפה דלמוכח מתניתין
(לקמן דף עו.) דצהמה שמתכו רגליה
מן הארכובה ולמעלה מ"מ צעוף
כשרה ושמתא לא ידע השתא צרייתא
לוי דכל טרפות שמונו חכמים צצהמה
כנגדן צעוף ולפי המסקנא דמחלק
צין שמוטה לחתוכה ניחא ולרב הונא
אמר רב דמכשיר שמוטת ירך צעוף
כמו כן צצהמה מדמני לוי ומכשיר
אפילו צאיככול ניציה כדפריש"י
דכולה שמעתא צאיככול ניציה ואע"ג
דאפילו מאן דמיקל לעיל גבי אלו
כשרות מודה צאיככול ניציה רב
הונא אמר רב מיקל צכולה ומיניה
קאת מימה דלא מישתמיט צכולה
שמעתין למינקט צחד דוכתא שמוטת
ירך צצהמה כשרה ולא מתסבדל מממר
כלל דנקט עוף לרבותא וגם רבי
ירמיה שהביא ראייה לדבריו וא"ל אנא מתני' ידענא לא דקדק
אלא מהא דאמר רב עלה וכן צעוף אבל מהא דאסרה מתניתין
צצהמה לא רצה לדקדק ולומר כ"ש צעוף דווקא חיותיה ולכן נראה
דדוקא צעוף מכשיר רב הונא אמר רב ולא צצהמה ולית ליה צרייתא
דלוי ואע"ג דמקשינן מיניה לרב לעיל היינו אליבא דרב יהודה דוחק:
דלמה שני ליה בין שמוטה לחתוכה. פי' צקונטרס דשמוטה
כשרה ואפילו ניטלה כולה וצחמוכה טרפה אפילו צצומת
הגידין לצדן ומימה מה רוצה לומר שמפרש שאם ניטלה כולה
כשרה אם רוצה לומר שאם ניטל הירך ממקום שהיתה מחוברת צצליה כשרה וחתוכה דטרפה כגון צצאותו עלם האמנעי צצו צומת
הגידין צצחמיתו סמוך לפרק הארכובה הנמכת עם הראש ולמעלה הוא תחוב צעלם הקולית שהוא עלם התחוב צצליה ואע"ג דצצאמו
עלם האמנעי טרפה מ"מ צעליון שהוא עלם הקולית כשרה כדמפרש שחמוכה מכאן וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן ומתה וחייה
נמי מקריא אם ניטלה ירך וחלל שלה ניכר כדאמר רבי אלעזר פ"ק (לעיל כא.) א] וליכא מאן דפליג ומתה שייך לקרות זה שמוטה זה
חתוכה שתייהן חתוכות ניניה כיון דלאירי אפילו ניטלה כולה והיה לו לפרש כאן צצשיטות דשמוטה כשרה כגון דלא נחתכו רגליה:
אלא דשף מדוכתיה עלם הירך שקפץ ממקומו מחור צצעלם האליה שהוא תחוב צו אבל נחתכו טרפה אפילו צצומת הגידין:
מטלית

צצחמות עינים. ולא נגע צו ולא הזיקו אלא דנדמה לאציו כאליו
נשחט לפי שלא היה רוצה ליגע צצמיעים שלא יהפך צצין: **לנא.** סל:
דאינקורי. עופות שנשחצרו רגליהן צצרכובה למטה או למעלה
מארכובה ואין העלם יוצא לחוץ. וצצמעות הגאונים מלמתי עוף שמור
הוא ושל מים הוא וצצמחו צצצבורות

לצנות ועל שם כך נקרא אינקורי
שהוא מנומר כמו אצניקוב פינטור"א
וצעיר הוצת יש מהן: **צצומס הגידין.**
שהיו ששה עשר חוטין קיימין כדאמרין
צפרק צצהמה המקשה (לקמן עו:) והוא
צשפולו של עלם השוק סמוך לארכובה:
יד. כסף: **שמוטת ירך.** צוקא דלטמא
דשף מדוכתיה ואיעכול ניציה: **שמוטת**
גף. פרק עליון המחובר צצצה:
טרפה דחיישנין שמתא ניקב הריאה.
לפי דהריאה צצצבת צין הצלעות
וקרום הצצר כך דק צין צלע לצלע
וכשמוטת גפה צצמתנתקת הריאה
עם הגף: **סיבדק.** הריאה. מכניס
קנה דק צצצגרת ופוח צצריאה ואם
כרוח יוצא טרפה ואם לאו כשרה:

כעלה של וורד. דקה ואדומה: **צין**
אנפיים. צין כנפיה: **דלא מיטריף**
צה. אם ניקבה: **כנגדן צעוף.**
אלמא ניקבה הריאה צצהמה ה"ה
לעוף: **לא לינפל.** אם נפלה מן הגג
דאמרן צצריכה צדיקה א"י לצדוק
צצריאה: **ולא ליחמר.** צנפלה לאור
צצדוקין המעיים שמתא הוריקו א"י
לצדוק הריאה: **ורוצ לנעוט מגינט**
עליה. אורז ריות כללעות מגין
עליה שהצלעות אינן שוכבות על רחבן
אלא על חודן וכולן רחבן לפנים
והריאה נצצצת צציעים: על צצציו.

צוקיה שהיה גדול צצדורו: **ניכר שאינו**
צקי צצצנגוליס. אינו רגיל לצכול
תרגוליסו: **לפיכך לא ידע אם יש להן**
ריאה לשון צצציותא הוא: נראה
נראה ופשיטיה. אין פשטי הנהר
דומין זה חריף זה עומד כך אין
מנהג המקומות דומות ורב כשרה
קצירה ליה וראה צני פומצציתא שהגו
צו אסור ולא התיירו צצפניהם ורב
יהודה פומצציתא הוא וסבר דרב
טרפה ס"ל: **צומת הגידין.** מקום
שהגידין צומתין מתצצצין ומתהדקין
לשון חומץ צומתו דפסחים (דף מ.).

אשטרייניט"א צלע"ז: **שמוטת ירך**
צעוף כשר. והרי הכל ניטל וכל שכן
אם ניטל צומת הגידין לצדן: **מפנייהן**
ידענא. צפרק צצהמה המקשה (לקמן
עו.) וכן שניטל צומת הגידים לצדן
וכל הארכובה קיימת: **וכן צעוף.**
דאם ניטל צומת הגידין טרפה: **אמר**

לוי. רבי אבא דילמא מדאגמריה רב לרב הונא דשמוטה כשרה
והתם אמר וכן צעוף שני ליה צין שמוטה לחתוכה וצשמוטה כשרה
ואפי' ניטלה כולה וצחמוכה טרפה אפילו צומת הגידין לצדן: **אמר**
לוי. רבי ירמיה לרבי אבא: **ואם מפרש שמעתין דרב.** מדנפשיך
לאו דידך הוא דצפירוש אמר רב: **אמר לוי אין לא גרסין:**
רבי זירא ורבי אבא תרייהו מצבל היו וסלקו להתם ורבי זירא
סליק צצישא וקאמר ליה ר' אבא חיך אחר שעתם מצבל הלום:

הוא
כשרה אם רוצה לומר שאם ניטל הירך ממקום שהיתה מחוברת צצליה כשרה וחתוכה דטרפה כגון צצאותו עלם האמנעי צצו צומת
הגידין צצחמיתו סמוך לפרק הארכובה הנמכת עם הראש ולמעלה הוא תחוב צעלם הקולית שהוא עלם התחוב צצליה ואע"ג דצצאמו
עלם האמנעי טרפה מ"מ צעליון שהוא עלם הקולית כשרה כדמפרש שחמוכה מכאן וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן ומתה וחייה
נמי מקריא אם ניטלה ירך וחלל שלה ניכר כדאמר רבי אלעזר פ"ק (לעיל כא.) א] וליכא מאן דפליג ומתה שייך לקרות זה שמוטה זה
חתוכה שתייהן חתוכות ניניה כיון דלאירי אפילו ניטלה כולה והיה לו לפרש כאן צצשיטות דשמוטה כשרה כגון דלא נחתכו רגליה:
אלא דשף מדוכתיה עלם הירך שקפץ ממקומו מחור צצעלם האליה שהוא תחוב צו אבל נחתכו טרפה אפילו צצומת הגידין:
מטלית

לוי. רבי אבא דילמא מדאגמריה רב לרב הונא דשמוטה כשרה
והתם אמר וכן צעוף שני ליה צין שמוטה לחתוכה וצשמוטה כשרה
ואפי' ניטלה כולה וצחמוכה טרפה אפילו צומת הגידין לצדן: **אמר**
לוי. רבי ירמיה לרבי אבא: **ואם מפרש שמעתין דרב.** מדנפשיך
לאו דידך הוא דצפירוש אמר רב: **אמר לוי אין לא גרסין:**
רבי זירא ורבי אבא תרייהו מצבל היו וסלקו להתם ורבי זירא
סליק צצישא וקאמר ליה ר' אבא חיך אחר שעתם מצבל הלום:

הוא
כשרה אם רוצה לומר שאם ניטל הירך ממקום שהיתה מחוברת צצליה כשרה וחתוכה דטרפה כגון צצאותו עלם האמנעי צצו צומת
הגידין צצחמיתו סמוך לפרק הארכובה הנמכת עם הראש ולמעלה הוא תחוב צעלם הקולית שהוא עלם התחוב צצליה ואע"ג דצצאמו
עלם האמנעי טרפה מ"מ צעליון שהוא עלם הקולית כשרה כדמפרש שחמוכה מכאן וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן ומתה וחייה
נמי מקריא אם ניטלה ירך וחלל שלה ניכר כדאמר רבי אלעזר פ"ק (לעיל כא.) א] וליכא מאן דפליג ומתה שייך לקרות זה שמוטה זה
חתוכה שתייהן חתוכות ניניה כיון דלאירי אפילו ניטלה כולה והיה לו לפרש כאן צצשיטות דשמוטה כשרה כגון דלא נחתכו רגליה:
אלא דשף מדוכתיה עלם הירך שקפץ ממקומו מחור צצעלם האליה שהוא תחוב צו אבל נחתכו טרפה אפילו צצומת הגידין:
מטלית

א] [לעיל טו.] ב] [לעיל יח:]
ועיין בפרי"ש דהתם,
ג] לעיל מנ: לקמן עו.,
ד] צ"ב קל: לקמן עו. [לעיל
מת: ה:] ה:] [לעיל נד:]
ו] ב"מ: רגיל צצצנגוליס,

הגהות מהר"ב

נישבורג
[א] תוס' ד"ה דלמא וכו'
ולכא מאן דפליג. ניצ עיין
תמורה י"א ע"ב והיה כ"ה
ע"א דליכא מאן דפליג
ו"ע ועיין כרו"פ סי'
י' ס"ק צ' הגה"ש בה'
ודבריו של י"ע דדאי
כונת התוס' דליכא מאן
דפליג דלמיה מיהת הו'
דזק ומשכח:

מוסף רש"י

כנגדן בעוף. במדי
דלמיה צעוף. המסס
זנית הסוסות לימסס
צעוף (לעיל נב.) נהרא
נהרא ופשיטיה. כל נהר
מתפשט צצמקום שמתא
רגיל שם, כלומר כל
מקום הולך אחר מהגו
(לעיל יח.) שנחתכו
רגליה. האחרונים (לקמן
עו.) וכן צצציתא אפילו
לא נחתק העלם (עו.).
צצומת הגידין. למעלה
מארכובה הוא וסמוך לה
הוא ארון שלשה חוטין
שעליון מנקיי הצצר
מתולות העלם שקרין
צניקורין (עו.). שהרי
חותכה מכאן ומתה
חותכה מכאן וחיתה.
נחתק צצר רגלים למעלה
מזומת הגידין ולא נכר
העלם כשרה, והשתא
למטה צצמקום צומת הגידין
אע"פ שנתון מכאן טרפה,
כדאמרין לקמן וכן שניטל
צומת הגידין. צצצת היתה
המקשה (עו.) ואפי"ש שלא
נחתק העלם (לעיל עו.)
או: חתוק סימנים או גיד
צצצורה ומתה, חתוק על
כפתיה ומיה (לעיל עו.).